

[Kirkeministeren.]

lige kirkelige interesser, der spiller ind her. De er så gennemhullede, at denne bestemmelse ikke længere har nogen nævneværdig værdi.

Til det ærede medlem hr. Krarup vil jeg så iøvrigt sige, at de angreb, det ærede medlem rettede mod rigsdagen for dens behandling af spørgsmål vedrørende kirken, tror jeg skød helt over målet. Deri er jeg enig med f. eks. det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle) og andre, der spurgte om, hvilken berettigelse man nu har fra den side til at rette så stærke angreb mod rigsdagen, som man gør. Rigsdagen er bekendelsesløs, formelt, men jeg tror, det er rigtigt, som det er blevet sagt ved adskillige lejligheder, at der ligger stærkere kirkelige interesser i den danske rigsdag, end der ville gøre i et tilsvarende udsnit af den danske befolkning. Jeg tror ikke, man med nogen ret kan sige, at den danske rigsdag nogensinde har været ligegyldig overfor kirkelige spørgsmål eller har behandlet dem overlegent. Jeg tror tværtimod, man må indrømme, at den danske rigsdag altid med virkelig respekt, og jeg kan også sige med en vis tilbageholdenhed har nærmet sig de problemer, som har meldt sig på det kirkelige område.

Nu ville f. eks. det ærede medlem sige, at gennemførelsen af loven, der åbner kvinder adgang til at blive præster, skulle være sket imod kirkens ønske. Jeg ved ikke, hvorpå det ærede medlem bygger denne påstand. Hvornår er der blevet holdt mandtal indenfor kirkens verden med hensyn til, hvormange der er for, og hvormange der er imod? Jeg synes, der er visse ting, der tyder på, at det ærede medlem ikke her har fast grund under fødderne. Jeg tror f. eks., at dette spørgsmål spillede en betydelig rolle ved det nylig afholdte bispevalg i Ribe, hvor Grundtvigianernes kandidat, støttet fra anden side, opnåede dette meget store stemmetal, som han gjorde. Det var dog menighedsrådene, det var virkelig kirken, der gav sin mening tilkende her, og den gav den biskop, der ville respektere loven om de kvindelige præster, dette meget store stemmetal.

Jeg vil endvidere minde det ærede medlem om det, der er sket. Den mand, der jo er den store fører indenfor den kirkelige retning, som det ærede medlem tilslutter sig, slyngede, som man ved, en handballe ud mod alle dem, der havde med kvindelige præster at gøre. Og hvad var resultatet? Det var bl. a., at KFUM og KFUK gjorde oprør og ikke ville være med i det spil. Jeg ved

tilfældigvis, at missionsfolkene i Nørre Aaby, hvor en af de kvindelige præster virker, i stort tal søger til alters hos denne kvindelige præst. Altså, fronten er sprængt. Jeg synes, det er et dårligt øjeblik at komme med de trusler, som det ærede medlem indirekte kom med. De har ingen rigtig vægt. Jeg tror, at når der er gået ret kort tid, vil det problem egentlig slet ikke være noget problem, så vil man anerkende kvindernes adgang til at blive præster langt ind i de kredse, som det ærede medlem tilhører kirkeligt set.

Derfor tror jeg heller ikke, man skal falde om af forskrækkelse, fordi det ærede medlem nu kommer og fortæller os, at grænsen snart er nået for, hvad kirken vil finde sig i — som han udtrykte sig —, at Indre Mission måske vil sprænge sig ud. Det bliver lidt vanskeligt, når der allerede nu er lidt oprør i kredsen. Hvem vil sprænge sig ud, og hvem vil ikke gøre det? Jeg tror, at den voldsomhed, hvormed man tager på tingene — og det gælder ikke mindst pastor Bartholdy —, gavner ikke den sag, som man ønsker at gavne fra den side. Jeg tror, man skulle fare med lempe, således som man har gjort i hele den kirkelige lovgivning herhjemme. Det tror jeg, man vil gavne sin sag bedst ved.

Hvad endelig indstillingsreglerne angår, vil jeg først sige til det ærede medlem hr. Stegger Nielsen, at det glæder mig at høre den erkendelse, at der her er tale om et meget vanskeligt problem og et problem, der trænger sig på. Det glæder mig at mærke det ærede medlems virkelige interesse for dette spørgsmål. Men så er det, at det ærede medlem kommer i konflikt med sig selv, når han skal gøre stillingen op her. Man ville ikke, sagde han, gå ind på det forslag, jeg havde stillet, for det gjaldt om ikke at gå menighedens ret for nær —, hvorefter det ærede medlem fortsætter: at den tanke mødte hans store sympati; at ministeriet skulle kunne besætte et af de embeder, hvor der var flere præster. Kan det ærede medlem ikke se konsekvensen deri? For hvis jeg fik bemyndigelse til at besætte et af embederne, hvor der er flere præster ved en kirke, gik jeg virkelig ligeså vel menighedsrådenes ret for nær, som hvis jeg skulle besætte visse embeder, hvor der kun var een præst. Det er et indgreb i menighedernes ret; de har ret til at indstille, enten der er en eller to eller flere præster ved en kirke. Hvis man siger: hvor der er to eller flere præster, kan ministeren besætte et embede — så er det et indgreb i den bestående ret. Der er ingen rigtig konsekvens deri, og det synes jeg heller ikke der var i folketingsudvalget, da de tre partiers ordførere syslede lidt med de tanker